

מסורת הש"ס

(א) [ברכות נב, פסחים קיד, יבמות יד, כ"ט נט; חולין מד,י, ג] י"א דאמר אין משגיחין בבה, (ג) חולין מב; אהלת פ"ב מ"ג בסוכות ל,; (ד) ר"ה יד, יבמות טו, [מספסתא שפיעית סוף פ"ד,] (ה) ר"ה יד,י, (ו) דף (ז,א,י) (ח) [נשם, (ט) [פסחים עד,י,] (י) ת"י כ"י, (כ) ונע"ח תוס' גיטין ט; ד"ה וניקר ותוס' חולין מב; ד"ה ואמר ותוס' כ"ק נא, ד"ה נעבד ותוס' בסוכות ל, ד"ה כד,]

הגהות הב"ה

(א) הש"י ד"ה ומסיים וכו' הד"ץ עם ד"ה אין זריך וכו'; (ב) בא"ד כדלמירין פפרק שני, י"ב ריש דף כה וע"ש בפריש"י דף כד ע"ב; (ג) תוס' ד"ה אם היה וכו' כג"ה; שא"ל כל אחד יבנה חלקיו בדאמר בסמוך, י"ב פירוש דקאמר כרחה דחיד וימנן דמינלן וני לה בתי כ"י כלומר דחיש"י דלמא עבד בה דיורין ואסקי אהדיי היינו דקאמר דחיו כה ומלן דאקא ומנן דחיו כה דיורין ואמי לנטולוי;

גליון הש"ס

גבי' אביר ל"י אב"י ה"י' הא דר"י דשמואל ר"ה לקמן דף פה ע"ה יבמות יט ע"ה כמנזי' דף יב ע"ב;

מוסף רש"י

השדרה והגולגולת. שלמין מטמאין כהלא ושאר עמלות אין מטמאין כהלא עד שיהא קרוב בןן או רוב מנין או רובע הקב, ואם חסרו שדרה וגולגולת אין מטמאין (בכורות זז,). וכמה חסרון בשדרה. שגגה עמלת כהלא אלף מחלקין ומתשא כדיו עם כשטרה, דאילו שדרה שגגה וגולגולת שלמה ורוב מיניו ורוב מיניו מן כהאלת (פ"ב מ"א) דמטמאין כהלא ואפי"ם שני עילין כשר (חולין צט,). וכן לענין טריפה. לנ"ש לא הו"א טריפה כגזיר משמי חוליות ולכ"ה מחולא אחת מיטורפא (טו,). שליטא אחריו. פירוש אין אחריו (ד"ה ד,). באחד בשבת, ושנה שניה הנכנסת לשלישית היתה (יבמות יט,). ונהג בו שני עישורין. מעשר שני כה"ה דאמרי ט"ו בשבט ר"ה לאילנות ואחמי שניה ה"א, ומעשר עני כ"ש דאמרי כאלח בשבט ד"ה לאילנות, ושלישית ה"א (טו,). גמריה איסתפא ליה. כה"ה ענא למענד (ד"ה ד,).

רב ניסים גאון

ובגולגולת בית שמאי אומרים כמלא מקדה. במשנה שנו באחד מקדה אמר בקטן שלרופאים

ורבי יהושע. צפרק הזהב צבא מניעה (ד' נט;): ואינעים אימא. הרו"ה לעשות דקמני לאו בית שמאי ובית הלל דווקא נקט דעל כרחיק ככ"ה בעי למיעבד אלא אפלוגמא דשאר תנאי בעלמא קאי דפליגי בעלמא בשאר מיני כגון אלו מחלוקות דבית שמאי ובית הלל כלומר כי

הכי דפליגי בית שמאי ובית הלל

בדברי מחלוקתן: מל מקוס. ברייתא (לא) מתרצה וקשיא לנהרדעי דעבוד כחרי חומרי: הלכה. כתנא קמא: ואין מורין כן. אלא כחנניה דבעי דלתות: דספרן אהדי. תרי תנאי דפליגי מר מחמיר ומר מיקל וטעמא דחומריה דמר צהאי הוי קולא דזוכמא אחריתי וטעמא דקוליה דמר צהאי הוי חומרא דזוכמא אחריתי מלן

דעבד צהנן תרי דוכתי לחומרא מיקרי כסיל דהא חד טעמא הוא דהכא הוי חומרא והכא הוי קולא ואי הווא טעמא סבירא ליה ליעבדי כקוליה וכחומריה: גנון שדרה וגולגום. של מת דאיפליגו צה לדבית שמאי לא הוי חסרון אלא צב' חוליות ואם חסרה חוליא אחת עדיין מטמא כהלא וגבי טריפה נמי לא הוי חסרון וכשירה והוי טעמא דבית שמאי חומרא לגבי מת ולבית הלל דאמרי חסרון הוא הוי חומרא לגבי טריפה ומלן דעבדי צטריפה כבית הלל וכבית שמאי צמת הוי כסיל דהא סתמן עובדי אהדיי דהכא הוי חסרון והכא לא הוי חסרון: השדרה והגולגולת. גבי טומאת אהל צמת מנן כמה חסרון צשדרה ותנא מתורת שדרה ומידון כשאר ענא כשעורה שאינו מטמא כהאל: כמלא מקדה וכדי שינטל מן החי וימות מפרש להו צבכורות צפ' שלישי': אצל היכא דלא ססרן. חומרי אהדיי כגון הכא דפליגי צחרי מיילי דמליין צחרי טעמי מר מחמיר צהא עקוס ומר מחמיר צהא מפולש ולא סתמן חומרי אהדיי עצדינן: שליטא אסרוג. כל האילן קרוי אסרוג: שני עישורין. שניה יוצאה ושלישית נכנסת הואי. שנה שניה לשמיטה מעשר ראשון ושני והשלישית מעשר ראשון ומעשר עני: אחד דודרי צום שמאי. דלחמרי' צאחד בשבט ראש השנה לאילן וכבר נכנסת שלישית: ואחד דודרי צום הלל. דלחמרי' עד חמשה עשר צו לא הוי ראש השנה לענין שניה היא: גמריה איסתפיק ליה. וכוליה ככ"ה עבד: מחלוקה. דמצואות המפולשין דת"ק ותנניה: סרטיא ופלטיא

שתיקין רה"ר כדלמירין ציליות השבת (שבת ד' י.) איהו רה"ר סרטיא ופלטיא סרטיא דרך הילוך צני אדם פלטיא רחוב לשווקים והיכא דשני ראשין מפולשין צרשות הרצים הוא דפליג חנניה ואמר צעי דלת:

צקעה. כרמלית היא ואיסורא דרצנן הוא: (ה) ומסיים צה. רב יוסף משמיה דרב יהודה סתמא ולא פירש לו רב יהודה לרב יוסף ממי קבל האי סיוס דאם היה סוף המצוי הוא המפולש לרה"ר כלה לרצנה ודרך הרצנה היה המצוי מפולש שנפרץ כותל הרצנה שנגדו לרה"ר. רצנה רחצה צמים קרי רצנה מוקפת ארבע מחילות: אין לריד כלום. לתקן אותה פתיחה של גד הרצנה אלא ראש המפולש לרה"ר לריד לחי או קורה כמורת מצוי סמוס. ועל כרחיק דנפטרצה נמי רצנה כנגד פרכת המצוי צכותל שנגדו לרה"ר אחא לאשמועינן ואמפולשין דלעיל קאי דאי ברצנה סמומה לגמרי פשיטא דהא סתימה מעלייתא היא והא ליכא למימר דמשום צני רצנה לאיטריך לאשמועינן דלא אסרי אצני מצוי ואפילו לא עירצו עמנה דהא נמי פשיטא דרצנה לא צעיא לערוצי דסתם רצנה אין צה דיורין לנאח ולכא ואין תשמישה מדיר (ה) כדלמירין צפרק שני (ד' כה). מלן דשרי לטלטולי מן המצוי לתוכה משום דלית צה דיורין והלכתא כוותיה דקיימא לן(י) צכל המורה רב אחא לחומרא ורצינא לקולא והלכתא כרצינא לקולא צר מאומנא ציעי ומזריק. ורצנה לאו דוקא נקט והוא הדין לחצר שיש צה דיורין וערצו אלא עובדא ברצנה היתה כדלמירין לקמן [ע"צ] עובדא הוה צדורא דרעותא כו'. כל כניסה ויציאה דצמים צשה"ס דרך החצר הוא וחצר לפני הצמים: א דר"י. הא דקיימת משמיה דרב יהודה ולא פירש לן ממלן גמרה כדמפרש צירשא דמילמיה משמיה דרב האי סיומא ע"כ משמואל רציה גמרה:

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ז.

בגין שדרה וגולגולת. משמע דוכן לטרפה אחריוהו קאי ואם תאמר מאי קאמרי צ"ה כדי שינטל מן החי וימות לצ"ש נמי מייית צשיעורא דידהו ועוד מאי קמ"ל רב יהודה דאמר וכן לטרפה לענין גולגולת כיון דמייית צה וי"ל דרגילות הוא למות על ידי נטילה צחסרון מועט מעל ידי רקיצה וחוליא וא"ת וצאלו טרפות (חולין ד' מב;): דפרריך והאיכא צבג"ר וצב צמעתמא והסמ"ך הוי חסרון צשדרה ואמאי לא פריך נמי מוגולגולת וי"ל דחסרון גולגולת דטריפה היינו משום דסוף הקרוס של מוח ליפסק והוי צכלל י"ח טריפות אצל שדרה לא הוי משום דסוף החוט ליפסק דאפילו למטה מפרשות דליכא טרפות צפסיקת החוט איירי:

(י) (ומיהו כמה צני אדם שינטל הרצה מענא גולגלתם ולא יקבד הקרוס ומי וי"ל דחסרון הגולגולת הוי עם קרוס העילין ועי"ג דאיכא למ"ד צדנצמה צבה"ג צנקיבת קרוס העילין טריפה היינו משום דסוף החמטון ליפסק אצל צלדס אין סופו ליפסק לפי שהוא קשה וחזק צלדס יומר מנצמה ולכן צריך חסרון הענא אצל למ"ד עד דאינקיב תתאה אדם וצמהה שזס דצין צלדס צין צצמהה כי נפסק הענא עם הקרוס סוף החמטון ליפסק) ^ז:

ונהג בו ב' עישורים. מפרש צירושלמי שעש"ר על תנאי וחללו ונתנו לעניים: **בקעה מבאן** ובקעה מבאן מיבעיא. ולא משמע ליה דתמא לאשמועינן דלפ"ה צעי צורת הפתח אלא אחי לאשמועינן דסגי צצורת הפתח: **אם** היה מבוי בל"ה צרחבה אינו צריך בו'. פירש רש"י דנפטרצה רצנה כנגדו איירי דלצ"כ מאי אשמועינן בלאשמועינן דלאין רצנה אוקסת על המצוי לא לאיטריך דרצנה לית צה דיורין כדלמירין צפ' צ' (ד' כד;): גבי רצנה דהוה צפוס נהרא מלן דשרי משום דלית צה דיורין והלכתא כרצינא לקולא הגה"ה ועוד דאין לריך כלום משמע דקאי אאיסור פילוש דאיירי ציה לכך נראה דנפטרצה כנגדו איירי והא דנקט רצנה ולא נקט חצר משום דעבי למימר אין לריך כלום אפילו לא עירצו אצל חצר דלית צני דיורין אסור עד שיערצו דסבר נראה מצחוק ושוה מצפנים אינו נידון משום לחי ופתח וצכלה לאמנע רצנה איירי

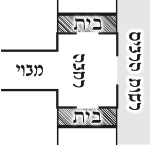
אפילו מלן דאסר איכא למימר דאיירי ברצנה שכל אחד היה חלקו צמזור צה ברצנה ואיכא למישא שמה כל אחד יכנס צחלקו כדאמר צסמוך (א) ע"כ:

דעבי למימר אין לריך כלום אפילו לא עירצו אצל חצר דלית צני דיורין אסור עד שיערצו דסבר נראה מצחוק ושוה מצפנים אינו נידון משום לחי ופתח וצכלה לאמנע רצנה איירי

ולא חשיצ ליה כמפולש משום דצייריתמו מן המצוי ש' מקוס לנטות לכאן ולכאן ולא אחי למישרי מפולש:

דאי

קבל ממי קבל רצנה היקף

מערבין, ואוקימנא במבדאות המפולשות לרה"ר, מחלוקת תנא קמא וחנניה בסרטיא או פלטיא מיכן, ובקעה מיכן עושה צורת הפתח מיכן ולחי או קורה מיכן. ומסיים בה משמיה דרב יהודי' **אם** היה מבוי (כוליה) [כליל] לרצנה אינו צריך כלום, פי' רצנה זו יש בה בתים ודיוורין והוא מפולשת לרה"ר. אמר ליה אבבי לרב יוסף הא דרב יהודי'

מערבין, ואוקימנא במבדאות המפולשות לרה"ר, מחלוקת תנא קמא וחנניה בסרטיא או פלטיא מיכן, ובקעה מיכן עושה צורת הפתח מיכן ולחי או קורה מיכן. ומסיים בה משמיה דרב יהודי' **אם** היה מבוי (כוליה) [כליל] לרצנה אינו צריך כלום, פי' רצנה זו יש בה בתים ודיוורין והוא מפולשת לרה"ר. אמר ליה אבבי לרב יוסף הא דרב יהודי'

(א) דברי רעוב כמסורין ונראה דצ"ל כגון שדרה שנטל ממנה חוליא צלא צלע או שנעקר צלע ממנה ומאי חוליא כהנה טריפה (עי' חולין י"ב) דקמרי אהדיי אצל תרי חומרי כו'. (ב) נראה דצ"ל ואי אפשר כלל לומר בשעה אחת הוא כחי ככ"ש וגם הוא כמה ככ"ה.

עין משפט
נר מצוה

מ א ב מ"י מ"י פ"צ מהל' טומאת מת הלכה ח סמג עשין רלא:
מא ג מ"י פ"י מהלכות שחיטה הלכה צ ה סמג עשין סג טו"ש ע' וי"ד סי' ז סעף צ וסי' נד סעף ד:

מב ד ה מ"י פ"יו מהל' שבת הלכה ג י (ע"ש צכ"ו וצמ"מן) סמג עשין דרצנא פ טו"ש ע"א ס"י שסג סעף א:

רבינו חננאל

ופרקין הא דעבדו דלת בהאי מבוי עקום כרב עבוד. דאצי"ג דאמר רב הלכה כתנא קמא [הא] אמר אין מורין כן, אלא ככ"ה ואליכא דחנניה דאמר ערשה דלת, ולרב ארא בר אהבה דאמר הלכה ומורין כן, פריך רב שיברי, לא עבדינן כחרי חומרי כגון שדרה ונעקרה צלע מעקרא טריפה, דסתרי אהדי. דחיסרון כהרה ונעקרה צלע בלא חוליא, אבל תרי חומרי דלא סתרי אהדיי עבדינן, וכבר פירשנו שמועה זו בפרק אילו טריפות בהאי גנן כמה חיסרון בשדרה כדו שינטל מן החי וימות. ולעניין טריפה גנן זה הכלל כל שאין כמות חיה שיברי, וכיון שאחיה עושה חוליא אחת טריפה, ולעניין טומאה [אם חסרן חוליא אחת [אחיה] מטמא באהל דהן סותרין זה את זה. פי' [אחרי] תרי חומרי דסתרי אהדי, כגון שדרה וגולגולת דתגן בהריוותה כדו שינטל מן החי וימות. גבי טומאה גנן כמה חסרון בשדרה ולא יהיה מטמא באהל בית שמאי אומרים שתי חוליות ובית הלל אומרים אחת, וחלוקתם דבית שמאי סביר לא מית עד (דמשתלמו) [דאשתלפין] מיניה תרי חוליות, ובית הלל סביר כשחשנל חוליא אחת מיית וצאלו הוותה ראשו. ואם נחמיר בכית הלל לחשוב מת ולטמא במגע מת ולכשימות לגמרי [אינן] מטמא באהל שכבר חסר כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו מת אלא חי הוא ככית הלל לחשוב מת מטמא במגע. אבל לטמויי במגע בכית הלל ובאהל בכית שמאי לא איפשר, דהא העיקר דסמכא דהריויהו עליה כדו שינטל מן החי וימות ואי אפשר (להליל) [לומר]! בשעה אחת לבית שמאי חי לבית הלל מת. וכיון ששנינו בטרפה כדו שינטל מן החי וימות. ואם כשנטלה ממנו חוליא אחת אינו